

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 13535 -
13536/2556

บริษัททีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน)

เชชชี เทรดิง อินเตอร์เนชั่นแนล อิงค์

ผู้ร้อง

ผู้คัดค้าน

พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 43, 44

พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 (4), 90/13, 90/14

ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลจดทะเบียนประเภทบริษัทมหาชนจำกัด ผู้คัดค้านเป็นนิติบุคคลจดทะเบียนตามกฎหมายของประเทศบาฮามาส ผู้ร้องยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาลล้มละลายกลาง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการของผู้ร้องและศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการของผู้ร้องและให้ผู้ร้องบริหารแผนและยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของผู้ร้อง ระหว่างนั้นอันเป็นช่วงเวลาที่ผู้ร้องอยู่ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการ ผู้ร้องและผู้คัดค้านทำสัญญาซื้อขายปูนซีเมนต์เม็ดโดยมีข้อตกลงให้นำข้อพิพาทขึ้นสู่การพิจารณาของอนุญาโตตุลาการในประเทศสิงคโปร์ภายใต้กฎการอนุญาโตตุลาการของหอการค้านานาชาติและให้ใช้กฎหมายของประเทศสวิตเซอร์แลนด์บังคับแก่สัญญา ต่อมาผู้คัดค้านอ้างว่า ผู้ร้องผิดสัญญาจึงนำข้อพิพาทให้คณะอนุญาโตตุลาการในประเทศสิงคโปร์ชี้ขาดว่า ผู้ร้องเป็นฝ่ายผิดสัญญาและให้ผู้ร้องชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้คัดค้าน โดยระหว่างการพิจารณาของอนุญาโตตุลาการดังกล่าว ผู้คัดค้านทราบว่าผู้ร้องอยู่ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการตามคำสั่งของศาลล้มละลายกลาง แต่ผู้คัดค้านมิได้ยื่นคำร้องขออนุญาโตตุลาการต่อศาลล้มละลายกลาง ดังนี้ แม้การเสนอข้อพิพาทให้คณะอนุญาโตตุลาการในประเทศสิงคโปร์ชี้ขาดนั้นจะเป็นการดำเนินการไปตามข้อตกลงอนุญาโตตุลาการในสัญญาซื้อขายปูนซีเมนต์เม็ดระหว่างผู้ร้องและผู้คัดค้าน ซึ่งต้องดำเนินการไปตามข้อกำหนดเพื่อการอ้างอิง (Term of Reference) ของอนุญาโตตุลาการและกฎหมายภายในของประเทศสิงคโปร์ และมีผลผูกพันผู้ร้องและผู้คัดค้านที่จะต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดดังกล่าว แต่การที่ผู้คัดค้านจะนำเอาผลคำวินิจฉัยชี้ขาดมาบังคับแก่ทรัพย์สินของผู้ร้องซึ่งเป็นลูกหนี้ในประเทศไทย ในขณะที่ผู้ร้องอยู่ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการย่อมเป็นการกระทบต่อกระบวนการฟื้นฟูกิจการของผู้ร้องตามมาตรา 90/12 (4) แห่ง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 ซึ่งต้องขออนุญาโตตุลาการต่อศาลล้มละลายกลางก่อน มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างเจ้าหนี้ในราชอาณาจักรกับเจ้าหนี้นอกราชอาณาจักรซึ่งมาตรา 90/12 (4) แห่ง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มิได้จำกัดหรือแยกให้แตกต่างกัน แม้คำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการของประเทศสิงคโปร์จะเป็นไปตามข้อตกลงและดำเนินการ

ตามข้อกำหนดและกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ และอาจไม่มีเหตุที่จะให้เพิกถอน
ได้ แต่การที่ผู้คัดค้านจะนำคำชี้ขาดมาใช้บังคับแก่ผู้ร้องในประเทศไทยก็ต้องอยู่
ภายใต้บังคับของ พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่เจ้าหนี้
ทุกฝ่าย เมื่อผู้คัดค้านไม่ได้ดำเนินการดังกล่าว จึงไม่อาจนำนี้ตามคำชี้ขาดของ
อนุญาโตตุลาการของประเทศสิงคโปร์มาบังคับเอาแก่กองทรัพย์สินของผู้ร้องในคดี
ล้มละลายได้ เพราะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ
ประชาชน ศาลจึงมีอำนาจปฏิเสธการขอบังคับตามคำชี้ขาดของคณะ
อนุญาโตตุลาการในต่างประเทศได้ตาม พ.ร.บ.อนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา
44 ประกอบมาตรา 43

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง
สั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียกบริษัททีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน)
ว่า ผู้ร้อง และเรียก เฮชซี เทอร์ดิง อินเตอร์เนชันแนล อิงค์ ว่า ผู้คัดค้าน

สำนวนแรกผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ

ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องขอเพิกถอนคำชี้ขาดของผู้ร้อง

สำนวนที่สองผู้คัดค้านยื่นคำร้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องขอให้ศาลบังคับ
ตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ ดังนี้ ให้ผู้ร้องชำระค่าเสียหายให้แก่ผู้
คัดค้าน 2,964,151.20 ดอลลาร์สหรัฐ กับดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี จนกว่าจะ
ชำระเสร็จโดยมีรายละเอียดคือ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 257,211
ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2544 จนกว่าจะชำระเสร็จ ดอกเบี้ยอัตรา
ร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 300,012 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 มีนาคม 2545 จนกว่า
จะชำระเสร็จ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 365,792.25 ดอลลาร์สหรัฐ
นับแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2545 จนกว่าจะชำระเสร็จ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของ
ต้นเงิน 763,274.25 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2545 จนกว่าจะชำระ
เสร็จ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 319,864.64 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วัน
ที่ 31 มีนาคม 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จ ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน
263,739.59 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จ และ
ดอกเบี้ยผิดนัดอัตราร้อยละ 5.33 ต่อปี นับแต่วันที่คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาด
(30 เมษายน 2550) จนกว่าจะชำระเสร็จ ให้ผู้ร้องรับผิดชำระค่าใช้จ่ายการ

อนุญาตตุลาการ 120,000 ดอลลาร์สหรัฐ แก่ผู้คัดค้าน พร้อมดอกเบี้ยผิติดนัดอัตรา ร้อยละ 5.33 ต่อปี นับแต่วันที่คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้ผู้ร้องชำระค่าใช้จ่ายทางกฎหมายที่เกิดขึ้นและเกี่ยวข้องกับอนุญาโตตุลาการที่ กำหนดโดยคณะอนุญาโตตุลาการเป็นเงิน 572,755.33 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อม ดอกเบี้ยผิติดนัดอัตราร้อยละ 5.33 ต่อปี นับแต่วันที่คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาด จนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้ร้องยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้องของผู้คัดค้าน

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษายกคำร้อง ขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการของผู้ร้องและให้บังคับตามคำ ชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศแห่งหอการค้านานาชาติ ดังนี้

1. ให้ผู้ร้องจ่ายค่าเสียหายให้แก่ผู้คัดค้านจำนวน 2,964,151.20 ดอลลาร์สหรัฐ กับดอกเบี้ยของเงินจำนวนดังกล่าวอัตราร้อยละ 5 ต่อปี จนกว่าจะชำระเสร็จ ดังนี้

1.1 ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 257,211 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2544 จนกว่าจะชำระเสร็จ

1.2 ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 300,012 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 มีนาคม 2545 จนกว่าจะชำระเสร็จ

1.3 ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 365,792.25 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2545 จนกว่าจะชำระเสร็จ

1.4 ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 763,274.25 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2545 จนกว่าจะชำระเสร็จ

1.5 ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 319,864.64 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 มีนาคม 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จ

1.6 ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 263,739.59 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จ และ

1.7 ดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 694,257.46 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2546 จนกว่าจะชำระเสร็จ

2. ให้ผู้ร้องชำระค่าใช้จ่ายอนุญาโตตุลาการ อันประกอบด้วยค่าใช้จ่ายในการ ดำเนินการของหอการค้าระหว่างประเทศและค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายของคณะ อนุญาโตตุลาการซึ่งกำหนดโดยสภาหอการค้าระหว่างประเทศ ตามข้อ 31 ของข้อ บังคับว่าด้วยการอนุญาโตตุลาการของหอการค้าระหว่างประเทศจำนวน 240,000

ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยผิติดนัดอัตราร้อยละ 5.33 ต่อปี นับแต่วันที่คณะ
อนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาด (30 เมษายน 2550) จนกว่าจะชำระเสร็จ

3. ให้ผู้ร้องชำระค่าใช้จ่ายอนุญาโตตุลาการจำนวน 120,000 ดอลลาร์สหรัฐ
แก่ผู้คัดค้าน พร้อมดอกเบี้ยผิติดนัดอัตราร้อยละ 5.33 ต่อปี นับแต่วันที่คณะ
อนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดจนกว่าจะชำระเสร็จ

4. ให้ผู้ร้องชำระค่าทนายความและค่าใช้จ่ายทางกฎหมายที่เกิดขึ้นและเกี่ยว
เนื่องกับการอนุญาโตตุลาการ ที่กำหนดโดยคณะอนุญาโตตุลาการเป็นเงินจำนวน
572,755.33 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยผิติดนัดอัตราร้อยละ 5.33 ต่อปี นับแต่วันที่
คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดจนกว่าจะชำระเสร็จ หากผู้ร้องจะชำระเป็นเงินไทย
ให้ใช้อัตราแลกเปลี่ยนเงิน ณ สถานที่และในเวลาที่ใช้เงิน แต่ต้องไม่เกินกว่าอัตรา
แลกเปลี่ยนดอลลาร์สหรัฐละ 31.8548 บาท ตามที่ผู้คัดค้านขอ กับให้ผู้ร้องใช้ค่า
ฤชาธรรมเนียมแทนผู้คัดค้าน โดยกำหนดค่าทนายความ 20,000 บาท

ผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า
ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังว่า ผู้ร้องเป็นนิติบุคคลจดทะเบียนประเภทบริษัทมหาชน
จำกัด ผู้คัดค้านเป็นนิติบุคคลจดทะเบียนตามกฎหมายของประเทศบาฮามาส ผู้ร้อง
ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาลล้มละลายกลาง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้
ฟื้นฟูกิจการของผู้ร้องและศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการ
ของผู้ร้องและกำหนดให้ผู้ร้องเป็นผู้บริหารแผนจนถึงวันที่ 19 มกราคม 2552 ศาล
ล้มละลายกลางมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการของผู้ร้อง วันที่ 6 ธันวาคม 2543
อันเป็นช่วงเวลาที่ผู้ร้องอยู่ในระหว่างฟื้นฟูกิจการ ผู้ร้องและผู้คัดค้านทำสัญญาซื้อ
ขายปูนซีเมนต์เม็ดจำนวนสามฉบับ มีข้อตกลงให้นำข้อพิพาทขึ้นสู่การพิจารณาของ
อนุญาโตตุลาการที่ประเทศสิงคโปร์ภายใต้กฎการอนุญาโตตุลาการของหอการค้า
ระหว่างประเทศ และให้ใช้กฎหมายของประเทศสวิตเซอร์แลนด์บังคับใช้แก่สัญญา
ต่อมาผู้คัดค้านอ้างว่าผู้ร้องผิดสัญญา จึงนำข้อพิพาทเข้าสู่การพิจารณาชี้ขาดของ
คณะอนุญาโตตุลาการที่ประเทศสิงคโปร์ คณะอนุญาโตตุลาการมีคำชี้ขาดว่า ผู้ร้อง
เป็นฝ่ายผิดสัญญาให้ผู้ร้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้คัดค้าน ประเทศไทยและประเทศ
สิงคโปร์ต่างเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาว่าด้วยการยอมรับและบังคับตามคำชี้ขาด
ของอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศ

มีปัญหาวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ร้องว่า ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้เพิกถอน
คำวินิจฉัยของคณะอนุญาโตตุลาการและผู้คัดค้านมีอำนาจร้องขอให้บังคับตามคำ
ชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการหรือไม่ ในปัญหาทั้งสองประการดังกล่าวสมควร
วินิจฉัยไปพร้อมกันโดยผู้ร้องกล่าวอ้างว่า กระบวนการอนุญาโตตุลาการไม่ชอบด้วย
กฎหมาย เนื่องจากขณะที่คณะอนุญาโตตุลาการดำเนินการพิจารณาและวินิจฉัย ผู้

ร้องอยู่ระหว่างฟื้นฟูกิจการ ผู้ร้องและผู้คัดค้านยอมเป็นผู้บกพร่องในเรื่องความสามารถที่จะดำเนินกระบวนการพิจารณาชั้นอนุญาโตตุลาการนั้น ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 (4) บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา 90/13 และมาตรา 90/14 นับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งรับคำร้องขอไว้พิจารณาจนถึงวันครบกำหนดระยะเวลาดำเนินการตามแผน หรือวันที่ดำเนินการเป็นผลสำเร็จตามแผน หรือวันที่ศาลมีคำสั่งยกคำร้องขอหรือจำหน่ายคดีหรือยกเลิกคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการหรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการหรือพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดตามความในหมวดนี้ (4) ห้ามมิให้ฟ้องลูกหนี้เป็นคดีแพ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้หรือเสนอข้อพิพาทที่ลูกหนี้ อาจต้องรับผิดชอบหรือได้รับความเสียหายให้อนุญาโตตุลาการชี้ขาด ถ้ามูลแห่งนั้นนั้นเกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน จากบทบัญญัติดังกล่าวหมายความว่า เมื่อผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาลล้มละลายกลางในวันที่ 21 กรกฎาคม 2543 และศาลล้มละลายกลางรับคำร้องไว้พิจารณาแล้ว กรณีจึงต้องห้ามให้มีการเสนอข้อพิพาทที่ผู้ร้องอาจต้องรับผิดชอบหรือได้รับความเสียหายให้อนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาด ถ้ามูลแห่งนั้นเกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ดังนั้นเมื่อข้อพิพาทที่ผู้คัดค้านเสนอให้คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับการผิดสัญญาซื้อขายปูนซีเมนต์เม็ดระหว่างผู้ร้องและผู้คัดค้านจำนวนสามฉบับ ซึ่งทำขึ้นพร้อมกันในวันที่ 6 ธันวาคม 2543 มูลแห่งนั้นระหว่างผู้ร้องและผู้คัดค้านซึ่งคือสัญญาซื้อขายปูนซีเมนต์เม็ดทั้งสามฉบับจึงเกิดขึ้นในวันที่ 6 ธันวาคม 2543 ก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยแผน ซึ่งตามมาตรา 90/12 (4) แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ดังกล่าว ห้ามให้มีการเสนอข้อพิพาทที่ผู้ร้องอาจต้องรับผิดชอบหรือได้รับความเสียหายให้คณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาด แม้การเสนอข้อพิพาทให้คณะอนุญาโตตุลาการชี้ขาดนั้น ผู้คัดค้านเสนอข้อพิพาทให้คณะอนุญาโตตุลาการที่ประเทศสิงคโปร์เป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดอันเป็นไปตามข้อตกลงอนุญาโตตุลาการในสัญญาซื้อขายปูนซีเมนต์เม็ดระหว่างผู้ร้องและผู้คัดค้านซึ่งการดำเนินการอนุญาโตตุลาการระหว่างผู้ร้องและผู้คัดค้านต้องดำเนินการไปตามข้อกำหนดเพื่อการอ้างอิง (Term of Reference) ของอนุญาโตตุลาการและกฎหมายภายในของประเทศสิงคโปร์และมีผลผูกพันผู้ร้องและผู้คัดค้านที่จะต้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดดังกล่าว แต่การที่ผู้คัดค้านจะนำเอาผลคำวินิจฉัยชี้ขาดมาบังคับใช้กับลูกหนี้คือผู้ร้องในประเทศไทยซึ่งเป็นการบังคับแก่ทรัพย์สินของผู้ร้องในประเทศไทยในขณะที่ผู้ร้องอยู่ในระหว่างฟื้นฟูกิจการ ย่อมเป็นการกระทบต่อกระบวนการฟื้นฟูกิจการของผู้ร้องตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 (4) ซึ่งต้องขออนุญาตต่อศาลล้มละลายกลางก่อน มิฉะนั้นแล้วก็จะเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างเจ้าหนี้ในราชอาณาจักรกับเจ้าหนี้นอกราชอาณาจักรซึ่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 (4) มิได้จำกัดหรือแยกให้แตกต่างกัน ดังนั้น แม้ว่าคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการของประเทศสิงคโปร์ที่พิพาทกันนี้เป็นไปตามข้อตกลงในสัญญาและดำเนินการตามข้อกำหนดและกฎหมายภายในของประเทศสิงคโปร์และอาจไม่มีเหตุที่จะให้เพิกถอนได้ แต่การที่ผู้คัดค้านจะนำคำชี้ขาดมาใช้บังคับกับผู้ร้องในประเทศไทยเพื่อบังคับ

เอาแก่ทรัพย์สินของผู้ร้องในประเทศไทย ผู้คัดค้านก็ต้องอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 ที่ต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามขั้นตอนที่บัญญัติไว้ในกฎหมายเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่บรรดาเจ้าหนี้ทุกฝ่าย เมื่อปรากฏว่าผู้คัดค้านมิได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่พระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 90/12 (4) บัญญัติไว้จึงไม่อาจนำหนี้ตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการของประเทศสิงคโปร์มาบังคับเอาแก่กองทรัพย์สินของผู้ร้องในคดีล้มละลายได้ เพราะเป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และเป็นกรณีที่ศาลมีอำนาจปฏิเสธการขอบังคับตามคำชี้ขาดที่ได้ทำขึ้นโดยคณะอนุญาโตตุลาการในต่างประเทศได้ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ.2545 มาตรา 44 ประกอบมาตรา 43 ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาให้ผู้ร้องปฏิบัติตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของผู้ร้องฟังขึ้นบางส่วน เมื่อวินิจฉัยเช่นนี้แล้ว ประเด็นข้ออื่นตามอุทธรณ์ของผู้ร้องก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยเพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลง

พิพากษาแก่เป็นว่า ให้ยกคำร้องของผู้คัดค้านที่ขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการระหว่างประเทศแห่งหอการค้านานาชาติเสียด้วย นอกจากนี้แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลให้เป็นพับ

(รัตน์ กองแก้ว-อร่าม เสนามนตรี-อร่าม แยมสอาด)

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง - นางสาวจันทร์กระพ้อ ต่อสุวรรณ สิ้นธุภาวะ

แหล่งที่มา

กองผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกา

แผนก

หมายเลขคดีแดงศาลชั้นกค80/2553

ต้น

หมายเหตุ